

ΣΤΟΝ ΕΞΩΣΤΗ

(Πινάκ του "Άλμα Ταντέμα")

ΤΟ ΞΕΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΓΣΛΕΡ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΕΛΙΝΑΣ

(Μονόπρακτο Δραματάκι)

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, ΟΛΓΑ, ΕΡΜΑΝ, ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

(“Ένα κομψό σαλόνι με γαλάζια και ρόδινη ταπετσαρία, σε μία έξοχη βίλλα. Μπαίνει η “Ολγα δειλά, με μία λυπημένη έκφραση στο πρόσωπο).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Καλησπέρα σας, κυρία...

ΟΛΓΑ.—Πού είναι ο κύριος καθηγητής;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Κατέβηκε να ξεπροβοδίσει δύο φίλους του...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (μπαίνει δίχως να προσέξη την “Ολγα).—Φραντσσκο, πότε έρχεται το τελευταίο τραίνο από την πόλι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Σ’αύτη έννημιση, κύριε καθηγητά...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μόλις ξηθεί ο καθηγητής “Ερμαν, να με ειδοποιήσης άμέσως...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Μάλιστα, κύριε καθηγητά. (Βγαίνει. “Ο Ροβέρτος κάθεται μπροστά σ’ ένα μικρό και κομψό γραφείο κι’ ετοιμάζεται ν’ ανοίξη τὸ συρτάρι του).

ΟΛΓΑ.—Καλησπέρα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (έκπληκτος).—“Ολγα!... (Σηκώνεται).

ΟΛΓΑ, (στενοχωρημένη).—“Όλη την ήμερα δὲν μπόρεσα να σ’ αφίξω τὸ χέρι και να σ’αυ σὺλλυπηθῶ... (Τὸν σφίγγει τὸ χέρι).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σ’αυ εὐχαριστῶ... (Μὲ δακρυρομένα μάτια). Βλάτετε; “Όλα τελείωσαν πειά... Πουὸς μπορεῖ να τὸ πιστέψη; Μοῦ φαίνεται διη Ἐβελίνα, ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα, ζῆ ακόμα κι’ διη ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θά ξαναγορίση πάλι σ’ αὐτὸ ἐδῶ τὸ σαλονάκι της... Εἶνε ἀπίστευτο! “Όταν κλείνω ἔξωφρα τα μάτια μου, ξαναβλέτω τὸν ἥλιο, τὴν κηδεία, τὸ νεκροταφεῖο, τὸν τάφο της!... Μὰ τί περιέργο! Θά τὸ πιστέψετε, “Ολγα; Μοῦ φαίνεται διη θά μπορέσω να ἐξακολουθήσω τα μαθήματά μου και τις ἐργασίες μου, σὰν να μὴ συνέβη τίποτε...

ΟΛΓΑ.—Θάρρος, Ροβέρτε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—“Ω, μὴ φοβάστε... Εἶμαι πολὺ ἡνωκος! “Έχει περάσει τόσοσ καιρός ἀπὸ τότε...

ΟΛΓΑ, (έκπληκτη).—Τόσος καιρός; “Απὸ τότε; ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—“Απὸ τὴν ήμερα που εἶδαμε διη ἐκείνη κι’ ἐγὼ εἶμαστε διὸ ξένοι... (Μπαίνει ὁ ὑπηρετὴς κρατώντας ἕνα νεκρικό στεφάνι).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—“Απὸ τὸν κύριο καθηγητὴ “Ερμαν...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (χλωμαζόντας).—Πολὺ καλά. Βάλε το σὸ μπαλκόνι...

ΟΛΓΑ.—Δὲν ἤθε ἀκόμα ὁ “Ερμαν;...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—“Όχι. Τὸν τηλεγράφησα ἀμέσως σὸ Σεβενινγκεν και φαίνεται διη θάρθη σήμερα... “Έν περιμένω ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. (Βγαίνει ὁ ὑπηρετὴς, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ νεκρικό στεφάνι σὸ μπαλκόνι).

ΟΛΓΑ.—Πόσο θά λυπηθῆ!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ναί... (Σιγή. “Επειτα, μὲ ἤρημη φωνή). “Ολγα, θέλω να φανῆς εὐλακρῆς μαζί μου. Τι σ’ ἔκανε θάρθη ἐδῶ περα τέτοια ὦρα;

ΟΛΓΑ, (στενοχωρημένη).—“ἤθε να σοῦ ζητήσω μὰ χάρι...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—“Αν μπορῶ...

ΟΛΓΑ.—Σοῦ εἶνε πολὺ εὐκόλο. Θέλω να μοῦ δώσης κάτι γραμματα που εἶχα γράψει σὴν “Εβελίνα και ποῦ βρισκονται σὸ συρτάρι τοῦ γραφείου της...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—“Όριστε τὸ κλειδί... Ἐτοιμαζόμεν μάλιστα ν’ ανοίξω τὸ συρτάρι τὴν ὦρα που μῆρες...

ΟΛΓΑ, (παίρνει τὸ κλειδί).—Εὐχαριστῶ... Εἶχα γράψει αὐτά τα γραμματα ἐδῶ και διὸ χρόνια σὴν “Εβελίνα... “Έχον μερικὰ μυστικά μου... Δὲν θά ἔαρπε να τα διαβάσης...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τὴν κοιτάζει σὸ μάτια).—Δὲν θά τα διαβάσα... Θά τα ἔκαγα...

ΟΛΓΑ, (ἀνοίγει τὸ συρτάρι και παίρνει τὰ γραμματα).—Σ’ εὐχαριστῶ, Ροβέρτε. Και τώρα φεύγω... “Αντί!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—“Ολγα! Εἶμαστε διὸ καλοὶ φίλοι... Δὲν θέλω λοιπὸν να σοῦ πῶρω διη ἦταν περιττὴ αὐτὴ ἡ νυχτερινὴ ἐπίσκεψί σου...

ΟΛΓΑ, (ταραγμένη).—«Περικτῆρ;...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δὲν θὰ ἔξερτες νὰ μὲ κἀνῃς νὰ λυτηθῶ ἀκόμη περισσότερο...
 ΟΛΓΑ.—Δὲν σὲ καταλαβαίνω...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—"Ἐλα, πῆς τὴν ἀλήθεια... Ξέρεις ὅλα τὰ μυστικά μας... Νομίζεις λοιπὸν διὲν τὸ ἔξερτα;... Παντρεῦντά μου γυναικὰ πόρα ποὺ νὰ... "Ἐπειτα λοιπὸν νὰ ἤμουν εὐχαριστημένος πὺ μὸς ἔδωσες διὸ-τόρα χρόνια εὐτυχίας... "Ἦταν τὸ ἄρωμα τῆς ζωῆς μου, μὰ ξέρεις πόσο λίγο κρατᾶει ἓνα ἄρωμα... "Ὅταν λοιπὸν ἔδωσε ἡ εὐτυχία μας, ἐγὼ ξαναγύρισα στὲς μελέτες μου καὶ τὴ σιωπηρὴ ζωὴ μου καὶ ἐκείνη στὴ δική της. "Ἡ Ἐβελίνα ἦταν γεννημένη γιὰ τὸν ἔρωτα... Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ κόντροφορὸς ἐνὸς καθηγητοῦ...
 ΟΛΓΑ.—"Ὁ, Ροβέρτε, δὲν ἔχεις δικιο...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—"Ὁχι, καταλαβαίνεις ποὺ καλῶ, "Ὀλγα, ὅτι δὲν ἔχω νὰ κρίνω τίποτα ἀπὸ σένα... Μὲ συγχαίνει μάλιστα αὐτὴ ἡ φροντίδα σου νὰ πάρῃς τὰ γράμματά της Ἐβελίνας... Νομίζεις ὅτι δὲν ἤξερα τίποτα καὶ ὅτι ἔτσι θὰ ἐξακολούθουσα νὰ ζῶ μέσα στὴν αὐταπάτη...
 ΟΛΓΑ.—Μὰ, τότε δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ζούσατε μαζί της...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τὴν ἀγαποῦσα ἀκόμη, "Ὀλγα! Τὴν ἤθελα κοντά μου καὶ ἄς ἀγαποῦσε ἐκεῖνη ἕναν ἄλλο... "Ἦξερα μάλιστα ποῖος ἦταν... Ξέρω ποὺ καλὰ παιονοῦ εἶνε αὐτὰ τὰ γράμματά σου πὺ κρατᾶς στὸ χέρι σου... Εἶνε δικὰ του! "Ἄν ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμο κάποιος πὺ εἶνε πὺ δυστυχισμένος ἀπὸ μὲνα, εἶνε αὐτὸς τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε ἡ Ἐβελίνα, αὐτὸς πὺ τὴν ἔχασε... Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἦταν περὶτὸ αὐτὸ πὺ ἔκανες...
 ΟΛΓΑ.—Ροβέρτε, γιατί δὲν ἔλεγες τίποτα;...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τὴν ἀγαποῦσα! Ἐκείνη ὅμως ἦταν νέα καὶ ἐγὼ ἔνας γέρος! Μὰ, δὲν ἐξιδουαίνα κανένα... Κανείς δὲν φταίει... "Ἔτσι εἶνε ἡ ζωὴ!...
 ΟΛΓΑ, (δειλά).—"Ἄν ἤξερες, Ροβέρτε, πόσο ὑπέφεραν!...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Τὸ καταλαβαίνω!... "Ὅλοι μας ὑποφέραμε, γιατί ζούσαμε μέσα στὸ πῦμα... Ὅτε ἐκεῖνοι ἦταν τὸ θάρρος νὰ μὸς ποῦν: «Ἄρῃσέ μας νὰ ζήσουμε μόνοι...», οἷτε ἐγὼ πάλι εἶχα τὴ δύναμη νὰ τοῦς ποῦ: «Ἐίσαστε ἐμὴ ἄνθρωποι, δὲν σᾶς κρατῶ!»... "Ὅλοι μας σταθίκαμε δειλά καὶ ἀνανδροῖ... Περιμένουμε πάντα νὰ συμβῇ κάτι, σὴν νὰ μποροῦσε νὰ ληθῇ μόνο του αὐτὸ τὸ τραγικὸ πρόβλημα. Καὶ μὴ ἡμέρα, ἤρθε ὁ θάνατος καὶ τελείωσαν ὅλα παιδιά... (Ἀκούγεται ὁ θόρυβος ἐνὸς αὐτοκινήτου ἐξὸς τοῦ δρόμου).
 ΟΛΓΑ.— Θὰ τὸν δεχθῆς λοιπὸν;...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Γιατί ὄχι;... Εἶνε πὺ δυστυχισμένος ἀπὸ μὲνα! (Μπαίνει ὁ Ἐρμαν).

ΕΡΜΑΝ, (ταραγμένος).— Ἀγαπητέ μου φίλε... (Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι. Ἐπειτα σφίγγει σιωπηλὸς τὸ χέρι τῆς Ὀλγας). Μὰ πῶς συνέβη;... Πῶς συνέβη;...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—"Υπέφερες, κοινὸς ξέρεις, ἀπὸ τὴν καρδιά της...
 ΕΡΜΑΝ.—Ναί, μὰ πῶς, ἔτσι, ξαναγινᾶ;...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ξέρω καὶ ἐγὼ... Εἶχε λάβει αὐτὲς τὲς ἡμέρες ἓνα γράμμα ἀπὸ μὴ φωνῆς της καὶ εἶχε στενοχωρηθεῖ... Ποῖος ξέρει τί εἶχε πᾶθει;... Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ αὐτὸ τὸ γράμμα... Καὶ ἔξωρα, χθὲς τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὅρα πὺ ἔκανε τὸν περιπατὸ τῆς στὸν κῆπο, εἶχαλε μὴ κραγιὸν πόνου καὶ σωματικῆς ἀνάσθητης... "Ὅταν πῆγα κοντὰ της, ἡ καρδιά της δὲν χτυποῦσε πᾶ...
 ΕΡΜΑΝ.—Φταχέ μου φίλε... Πόσο θὰ ὑπέφερες! Εἶνε ἀπίστευτο!... Μὴ γυναικὰ τόσο νέα!...
 ΟΛΓΑ.—Ἦσαστε στὸ Σεβενίνγκεν;...
 ΕΡΜΑΝ.—Μάλιστα... Καθίσατε σὲ μὴ βέλλα κοντὰ στὴ θάλασσα...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δὲν ἦσουν μόνοι;...
 ΕΡΜΑΝ.—"Ὁχι, ἤμουν σὲ μὴ φιλικὴ οἰκογένεια... (Σιγῆ. Ὁ Ἐρμαν κοιτᾶζει γύρω του πὸ σαλονιά τῆς Ἐβελίνας).—Τὴ θὰ κἀνῃς τώρα, ἀγαπητέ μου φίλε;...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τὴ θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτὸ;
 ΟΛΓΑ.—Πῆτε του καὶ ἔτσι, κοινὸς Ἐρμαν, διὲν δὲν ποτεῖ νὰ μείνῃς μόνοι του ἐδῶ πέρα...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ χάσω τὴν ἡσυχία μου...
 ΕΡΜΑΝ.—Τὸ λές τώρα, γιατί δὲν σ' ἀφίνει ἀ-

κόμα ὁ πόνος νὰ καταλάβῃς τί ἔχασες... Ἄβριο ὅμως, ὅταν δεῖς διὲ εἶσαι ὀλομόναχος...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θὰ συνηθίσω...
 ΕΡΜΑΝ.—"Ὁ, δὲν εἶνε τόσο εὐκολο... "Ἐλα καλύτερα μαζί μου...
 "Ἐλα νὰ γυρισοῦμε κοντὰ στὴ θάλασσα...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θέλεις λοιπὸν νὰ φῆγῃς;
 ΕΡΜΑΝ.—Ναί, μαζί σου. Θὰ περῶσῃς λίγες ἡσυχῆς ἡμέρες κοντὰ μας...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Κοντὰ σ' ας;
 ΕΡΜΑΝ, (λίγο στενοχωρημένος).—Ναί...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δὲν καταλαβαίνο...
 ΕΡΜΑΝ.—Νὰ, δὲν εἶμαι μόνος στὸ Σεβενίνγκεν... Θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα βᾶτε! ἀπὸ λίγες ἡμέρες... Μὰ ἀφοῦ ἔγινε τώρα λόγος...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Λοιπὸν;
 ΕΡΜΑΝ.—Ἀρραβωνιάστρια ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἐκεῖ κάτω, στὸ Σεβενίνγκεν...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (μὲ μὴ πνιγμένη κραγιὸν).—"Ἄ!...
 ΟΛΓΑ, (τρέμοντας ἀπὸ τὴν ταραχὴ της, κἀνει νόημα τοῦ Ἐρμαν νὰ σωπάσῃ).—Ροβέρτε, πρέπει νὰ μείνῃς μαζί μας... Αὐτὸ μὸς ἔλεγε σήμερα ὁ ἄντρος μου...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (κατὰχλωμος, σὴν νὰ μὴν τὴν ἀκούσει, κοιτᾶζει μ' ἓνα βλέμμα μίσους τὸν Ἐρμαν).— Πότε ἀρραβωνιάστριζες;
 ΕΡΜΑΝ, (δειλά).— Πρὸ πέντε ἡμερῶν...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια. Μὲ βραχνὴ φωνή).— Τὸ ἤξερε ἡ Ἐβελίνα;
 ΕΡΜΑΝ, (τὰ ἔχει χάσει καὶ δὲν ξέρει τί ν' ἀπαντήσῃ).— "Ἡ Ἐβελίνα;... "Ὁχι...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τὸν τραντάζει ἄγρια).— Ἀπάντησέ μου!...
 ΕΡΜΑΝ, (σκύδοντας τὸ κεφάλι).— Ναί... Τῆς τὸ εἶμα γράψι...
 ΟΛΓΑ, (μ' ἓνα πνιγμένο κλάμμα).— "Ἄ! Τὴ φωνή!...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ἀφίνει τὰ χέρια του νὰ πέσουν σὴν παρῶντα καὶ ἐσταίει σ' ἓνα ἀνοικτὸ παράθυρο κλάμμα).— Δολοφόνε!... Πῶς τόλμησες νὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ πέρα;... Ἀνανδρε! Ἀνανδρε!... Σκότωσες τὴν γυναικὰ μου σ' ἀρμπουστ!... Δολοφόνε!... Φτῆγα! Φτῆγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου! (Συριάζεται κλαίοντας σὲ μὴ πολυθρόνα. Ἡ Ὀλγα πηγαίνει κοντὰ του καὶ τοῦ χαιδεύει τὰ μαλλιά. Ὁ Ἐρμαν, κατὰχλωμος, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ φεύγει ἀ θόρυβο, ἐνὸ πῆφει ἄρῃα ἡ αὐλαία).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (κατὰχλωμος, σὴν νὰ μὴν τὴν ἀκούσει, κοιτᾶζει μ' ἓνα βλέμμα μίσους τὸν Ἐρμαν).— Πότε ἀρραβωνιάστριζες;
 ΕΡΜΑΝ, (δειλά).— Πρὸ πέντε ἡμερῶν...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια. Μὲ βραχνὴ φωνή).— Τὸ ἤξερε ἡ Ἐβελίνα;
 ΕΡΜΑΝ, (τὰ ἔχει χάσει καὶ δὲν ξέρει τί ν' ἀπαντήσῃ).— "Ἡ Ἐβελίνα;... "Ὁχι...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τὸν τραντάζει ἄγρια).— Ἀπάντησέ μου!...
 ΕΡΜΑΝ, (σκύδοντας τὸ κεφάλι).— Ναί... Τῆς τὸ εἶμα γράψι...
 ΟΛΓΑ, (μ' ἓνα πνιγμένο κλάμμα).— "Ἄ! Τὴ φωνή!...
 ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ἀφίνει τὰ χέρια του νὰ πέσουν σὴν παρῶντα καὶ ἐσταίει σ' ἓνα ἀνοικτὸ παράθυρο κλάμμα).— Δολοφόνε!... Πῶς τόλμησες νὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ πέρα;... Ἀνανδρε! Ἀνανδρε!... Σκότωσες τὴν γυναικὰ μου σ' ἀρμπουστ!... Δολοφόνε!... Φτῆγα! Φτῆγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου! (Συριάζεται κλαίοντας σὲ μὴ πολυθρόνα. Ἡ Ὀλγα πηγαίνει κοντὰ του καὶ τοῦ χαιδεύει τὰ μαλλιά. Ὁ Ἐρμαν, κατὰχλωμος, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ φεύγει ἀ θόρυβο, ἐνὸ πῆφει ἄρῃα ἡ αὐλαία).

ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΑΕΡ
 ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
 ΠΩΣ ΜΙΑΘΥΣΕ Ο ΖΑΝ ΜΠΑΡΤ

Μὴ μὲρα ὁ περιφρῖμος Γάλλος κορυφάρος Ζάν Μπάρτ, ὁ ὁποῖος ἀνάκτορα τὸν Βερσαλλίων γιὰ νὰ παρουσιάσῃ στὴ βασιλέα Λουδοβίκο ΙΑ'.
 Ἐνὸ λοιπὸν καθίστα στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς ἀνακτορῆς καὶ κἀντιζε τὸ τοιμοῦκα του μπροστὰ σ' ἓνα ἀνοικτὸ παράθυρο, ἄκουσε πῶσ του μὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέη:
 — Ἐξοχότατε Ζάν Μπάρτ, αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Μεγαλειότατος εἰδόκρησε νὰ σᾶς διορίση ἵπποναρχο.
 Ὁ Ζάν Μπάρτ γύρισε τὸ κεφάλι του ἀργά-ἀργά, εἶδε ὅτι ἐκεῖνος πὺ τοῦ ἀνήγγειλε τὸν διορισμὸ του ἦταν ὁ ἵπποναρχὸς τῆς βασιλείας καὶ χροῖε νὰ βγάλῃ κἀν τὸ τοιμοῦκα ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀπάντησε:— Ἐγγε του!... Ὁ Μεγαλειότατος ἔκαμε ποὺ καλῶ!
 Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἐτάραξε τὸν ἵπποναρχὸ, ὁ ὁποῖος ὁπόσο ἔσπευσε νὰ τὴ μεταβίβασῃ στὸ βασιλεῖα, προσθέτοντας μάλιστα:
 — Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ, Μεγαλειότατε, ἐλέγθη μὲ τέτοιον ἀπότομο καὶ σχεδὸν θρασὺ τρόπο, ὥστε μὴ ἔκαμε νὰ τὰ χάσω!
 — Δὲν ἔπρετε νὰ παροξενουθῆτε, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος. Ἡ ἀπάντησι τοῦ Ζάν Μπάρτ δειχνεὶ ἀνδρακο πὺ ἔχει ἐπίγνωσι τῆς ἀξίας του καὶ ὁ ὁποῖος, καθὼς ἐλιπύε, γρήγορα θὰ μὸς ἰδῶση καὶ νέα δειγμάτα τῆς ἰκανότητός του.
 Καὶ πράγματι, τὰ γεγονότα δὲν διέψευσαν θάλοου τὸν Λουδοβίκο ΙΑ'.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—"Ὅλα τελείωσαν πᾶ... Εἶνε ἀπίστευτο!...

